

Verdens ende

Fra Aldea fortsetter vi et stykke på den gamle veien mot Agaete/LasPalmas for å besøke den nye turistattraksjonen; **Mirador del Balcon** er et utsiktspunkt hengende ut over det blå Atlanterhavet, fra en klippe ved den vestlige enden av Gran Canaria. Her oppdager man også "dragens hale" (la cola del dragón), en mur av sikksakk-topper som minner om det mytologiske monstret. Utsiktene er store for å se mer enn konturene av øya Tenerife, med Spanias høyeste fjell **Teide** (3 715 m.o.h.) i horisonten!

Er du en av dem som har lurt på hva som skjuler seg bak klippeveggen lengst sørvest i Mogán, så kan du være med oss en liten biltur gjennom Pueblo de Mogán og videre opp på veien GC-200 over fjellet til jordbrukskommunen La Aldea de San Nicolás.

På vei over fjellet kjører du forbi avfarten ned til Tasarte, og deretter Tasartico. Herfra kan man gå på kammen av den dalgang ned til den berømte Güi-Güi, men for mange ukjente stranden med sitt meget imponerende kystlandskap. Men fortsetter du bare videre ender du opp i Gran Canarias vestligste by, La Aldea de San Nicolás.

Idet du svinger inn mot bykjernen passerer en vindmølle, pent beliggende i et parkområde. Vi tar oss inn til bykjernen der Calle Real er hovedgaten og ligger i den gamle og mest interessante bydelen. Gaten fører oss som tradisjonen tilsier frem til kirkedøra. På veien frem til kirken, La Iglesia de San Nicolás de Tolentino snubler vi over et par barer, men her ligger også kommunekontoret, kulturhuset og flere av de 13 museer som Aldea rommer. Det handler om såkalte "levende museer", dvs skolehuset, barbereren, legekantoret etc. som er gjenskapet for å vise oss historien slik det engang var, med alle tilhørende rekvisita og genuine stemning.

Tomater, husdyr og fiske er det byens innbyggere lever av, på samme måte som de har gjort i generasjoner tilbake. Ønsker man ro for sjelen, frisk havluft, sundt kosthold og vakker natur ligger forholdene allerede og venter på deg. Det har også turistene forstått etterhvert.

Vi vender og forflytter oss ned til havnen i Aldea. Her er luften frisk, havet i lettere bakrus etter regn og storm, mens solen har samme effekt som om våren. Folk kryper ut fra alle åpninger og ønsker oss velkommen.

Vi vandrer ned mot havneparken El Parque Rubén Díaz som er en grønn lunge ved rullesteinstranden og rommer en restaurant med uteservering på bord gjort av slipesteiner fra gamle møller i distriktet. Her finnes en sjelden samling av Tarahales (kanarisk tamarisk). En buske som kan bli opp til 3 meter høy. Den er endemisk på Kanariøyene, men finnes ikke på El Hierro, merkelig nok. Om litt får vi øye på den gamle romfabrikken Fabrica de El Ron Aldea, som var i full drift fra 1936 til 1958. Da sukkerrør produksjonen ble lagt ned flyttet familien bedriften til øya La Palma.

Det er da vi nesten faller i en stor vannpytt som ligger framfor våre føtter. Det er den berømte El Charco, som er selve symbolet på La Aldea de San Nicolás. Den 11. september hvert år samles alt som kan krype og gå i byen, i en skjønn forening av turister og fraflyttede bybarn som kommer tilbake i anledning dagen. Det er duket for fest! Med litt forarbeide er pytten fylt med fisk, og det gjelder å fange fisken på den gamle, tradisjonelle måten, dvs. med hendene. Det ender selvfølgelig med at alle til slutt slenger seg i, fulgt av jubel og frydefulle rop.

Men byfesten som ingen bør gå glipp av starter dagen før, den 10. September som er dødsdagen til byens skytshelgen San Nicolás de Tolentino. Det var under den spanske erobringen av Kanariøyene på 1400-tallet at noen munkar fra Mallorca ankom La Aldea og bygde en liten kirke (ermita) ved strandkanten til minne om San Nicolás de Tolentino. Senere ble den revet, og flyttet opp til bykjernen. Men kommunen beholdt navnet.

Vi tar deg med til den vakre nordsiden av øya...

La Charca

Mens vi øyner den gamle romfabrikken, faller i nesten i en stor vannpytt som ligger framfor våre føtter. Det er den berømte **El Charco**, som er selve symbolet på **La Aldea de San Nicolás**. Den 11. september hvert år samles alt som kan krype og gå i byen, i en skjønn forening av turister og fraflyttede bybarn som kommer tilbake i anledning dagen. Det er duket for fest! Med litt forarbeide er pytten fylt med fisk, og det gjelder å fange fisken på den gamle, tradisjonelle måten, dvs. med hendene. Det ender selvfølgelig med at alle til slutt slenger seg i, fulgt av jubel og frydefulle rop.

Men byfesten som ingen bør gå glipp av starter dagen før, den 10. September som er dødsdagen til byens skytshelgen **San Nicolás de Tolentino**. Det var under den spanske erobringen av Kanariøyene på 1400-tallet at noen munk fra Mallorca ankom La Aldea og bygde en liten kirke (ermita) ved strandkanten til minne om San Nicolás de Tolentino. Senere ble den revet, og flyttet opp til bykjernen. Men kommunen beholdt navnet.

Ropa Vieja con pulpo og nystekt cabrita

Sjøluften gjør deg sulten og menyene står i stil til miljøet. Vi velger **Bar Severo**, der vi møtes av søt betjening, og tar utfordringen om litt lokal mat på strak arm. Det blir ost, alioli, gofio, poteter med hjemmelaget mojo og ropa vieja con pulpo (pytt i panne med blekksprut) og til slutt tre nystekte cabritas, som er en meget spesiell fisk (serranus cabrilla), med et fast kjøtt, nesten som blekksprut, men med en mild og nøytral smak.

Casa Polo

På Calle Roman Rodriguez 8, ligger den gamle krambua som har samme var-utvalg i dag som for 50 år siden. **Ca' Polo** er fortsatt et naturlig treffpunkt for byens innbyggere, der den yngre generasjonen må jobbe, når den gamle tar siesta. Her selges tobakk og lokal frukt, men også musikk kassetter fra 70-tallet, pent brukte sko og ikke minst en flaske rom fra et nedlagt destilleriet i Aldea. Byens egenproduserte **Ron de Aldea**.

Nicolás de Tolentino var en italiensk romersk-katolsk prest, mystiker og munk. Ved 18 års alderen gikk Nicolás med i augustinerordenen og tilbrakte mange år i et eremittkloster i nærheten av Pesaro. Rundt år 1270 ble han viet til prest og ble ofte tilkalt som predikant og sjelesørger. Han ble meget kjent for sin selvoppofring, sitt enkle levesett og sin omsorg for syke og dødende. Han døde 10 september 1305, er gravlagt i Basilikaen som bærer hans navn i Tolentino. Han ble i 1446 helgenforklart av pave Eugenius IV, etter å ha blitt tilkjennegjort mer enn 300 mirakler, flere av dem post mortem. I 2005 byttet man navnet La Aldea de San Nicolás de Tolentino, til bare å hete **La Aldea de San Nicolás**.

Agaete

Oppe langs nordkysten av Gran Canaria, i enden av Barranco de Agaete, der bananer, mangoer, papaya, appelsiner, sitroner og ikke minst kaffeplanter vokser langs bratte skråninger, ligger den lille byen Agaete, med sine smale gater og hvite hus, omgitt av frodig vegetasjon. Mange kunstnere og kunstlere bosatte seg her, noe som også forklarer hvorfor byen har så mange kunstgallerier. Gran Canarias store kunstner sønn Pepe Damaso er født her. Til tross for at byen er gammel – den feiret 500-årsdag i 1981 – er det få historiske severdigheter her. Unntakene er kirken Iglesia de la Concepción ble bygget på slutten av 1800-tallet, og ligger på torget Plaza de la Constitución, samt den botaniske hagen Huerto de las Flores, med mange kanariske plantearter

Puerto de las Nieves

Puerto de las Nieves i Agaete, er et perfekt stopp for en utflukt med bil på nordsiden av Gran Canaria. Herfra går Fred Olsen båten over til Tenerife. Langs strandpromenaden finns det mange barer og restauranter der man kan nyte den lokale kanariske gastronomien, ofte basert på fisk og blekksprut. Man kan også passe på å ta seg et bad ved den rolige stranden nede ved havnen. Vi havnet på restauranten **El Dedo de Dios** (Guds finger) som referere til en fjellformasjon i basalt som fra naturens side så ut som en pekefinger, stikkende 20 meter opp fra havet. Dessverre knakk den under stormen Delta i slutten av 2005. **El Dedo de Dios** har inspirert mange kunstnere og poeter gjennom tidene.

